

ευθυμογράφημα

αναμνήσεις ενός Μοιράρχου

Του Μοιράρχου ε.α.: Σεραφείμ Αθανασίου

«ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΡΑ»

Οι περισσότεροι από μας που μένουμε στις πολιτείες προερχόμαστε από χωριά της ...ψωροκώσταινας. Όμως, παρά τα όποια προβλήματα στο καθημερινό βεβαρημένο πρόγραμμα επιβίωσης, το μυαλό μας πετάει στο πατρικό μας σπίτι ή στην όποια απομονωμένη καλύβα γεννηθήκαμε και θυμόμαστε γνώριμους χώρους, παιδικά χρόνια, προσφιλή πρόσωπα, ευχάριστα ή δυσάρεστα γεγονότα, τα οποία μας πλημμυρίζουν συναισθηματική και συγκινησιακή νοσταλγία.

Τότε, όταν βρεθούμε σε τέτοιες θύμησης, ο ψυχικός μας κόσμος κυριολεκτικά ηρεμεί και εκοτασιάζεται με εκείνες τις αθώες, ευχάριστες και διασκεδαστικές ιστορίες των κλειστών κοινωνιών παρελθόντων εποχών!

Μια τέτοια ιστορία που συνέβη πριν 75 τόσα χρόνια στο χωριό μου, την Κόμνηνα, με αυτή τη γραφή μου, θα την μεταφέρω σήμερα εδώ για να «φτιάξει» και το δικό σας κέφι.

Ως προς το... χωριό μου, τα κους- κους λένε πως έχει ιστορική προέλευση.

Το όνομά του προέρχεται από τον Αυτοκράτορα Κομνηνό. Έμεινε -λένε- εκεί μόνιμα με την οικογένειά του και μάλιστα κάτι «κοτρόνες» λίγο πιο πέρα από το πατρικό μου σπίτι, μαρτυρούν πως ήταν και γείτονάς μου... Και επειδή στα χωριά μεταξύ τους σχεδόν όλοι οι άνθρωποι συγγενεύουν, πλάκα θα 'χει με κανένα νεώτερο Ανδρόνικο να μάθω καμιά μέρα για τίποτε συγγενικούς μου δεσμούς με Αυτοκράτορες και Αυτοκρατορίσσοις!!!

Ποιος πάνει τότε τους Κομνηνίτες και ιδιαίτερα τον γράφοντά!

Είχα δεν είχα φίλοι μου, έκανα και τη σχετική διαφήμιση του χωριού μου! Επισκεφθείτε το αν θέλετε. Άλλωστε κοντά στα Καμένα Βούρλα βρίσκεται και μάλιστα με ευχάριστη, ιδιαίτερα τώρα, διαδρομή!

Καιρός όμως, να διηγηθώ την ιστορία, που γέμισε ντροπή ένα συμπαθέστατο άνθρωπο και από την άλλη πλευρά του ...λόφου πολλοί έσκασαν στα γέλια.

Το χωριό μου, η Κόμνηνα, κάθε χρόνο στις 8 Μαΐου γιόρταζε -τότε- στη γιορτή του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου.

Κόσμος πολύς από τα γύρω χωριά, την παραμονή, με άλογα, γαϊδουράκια και πεζοπορία έρχονταν κοντά μας και τα σπίτια γέμιζαν μουσαφίρηδες.

Μοσχοβολούσαν οι γειτονιές από ψητά αρνιά, κοκορέτσια και χωριάτικες πίτες.

Στην πλατεία τα κλαρίνα έδιναν και έπαιρναν και ο αντιλαλος των δημοτικών τραγουδιών ακούγονταν και στη γύρω περιοχή!

Τα καφενεία είχαν μετατραπεί σε ταβέρνες. Ντόπιοι και ξένοι στο «τοσάκι κέφι», έτρωγαν, έπιναν, τραγουδούσαν και χόρευαν.

Τα στομάχια τους γινόντουσαν... «τεζαριστά» από φαγητά και κρασοκατάνυξη! Όλος δε ο μεθυσμένος ή ξεμέθυτος αυτός κόσμος, το πρωί της άλλης μέρας γέμιζε την εκκλησιά μας και κάνοντας το σταυρό του παρακαλούσε ενδόμυχα να τελειώσει γρήγορα ο παπάς για να τρέξει πάλι για ...κρασοκατάνυξη στα καφενεία ή σπίτια συγγενών και φίλων. Τρώγανε και πίνανε ξανά μέχρι «σκασιού» και με το «πέσιμο» του ήλιου ή την άλλη μέρα στη βαθιά της χαραυγής, έφευγαν για τα χωριά τους αφήνοντας πίσω τους σκοτούρες και καημούς, με τον απόηχο των κλαρίνων στη «λουλουδιασμένη Ιτιά» να στριφογυρίζει στο μυαλό τους.

Μέχρι σκασιού φυσικά και τον... «αγλέουρα» τρώγαμε και εμείς οι Κομνηνίτες, όταν πηγαίναμε στα δικά τους πανηγύρια...

Όμορφα μα την αλήθεια χρόνια με εκείνη τη φιλόξενη προσέγγιση των ανθρώπων που δυστυχώς πέρασαν και χάθηκαν!

Το σπίτι του παπά - Τριαντάφυλλου και δασκάλου μου στο Δημοτικό γέμιζε από φιλικές του οικογένειες. Ερχόντουσαν πολλοί ιδιαίτερα από το διπλανό χωριό, το Ρεγκίνι, από το οποίο καταγόταν και ο ίδιος.

Κοινωνικότετος και φιλόξενος ο

“ Πήγε να
καθίσει και ο
Αναγνωστάρας,
για κακή του
όμως τύχη του
φεύγει –συγγνώμη
αναγνώστη -ένας
πολύ δυνατός,
εξαερισμός! ”